

Uniți pentru copii

BULETIN INFORMATIV TRIMESTRIAL AL UNICEF ROMANIA - NR 7, 2010

**Toți copiii
trebuie să meargă
la școală**

unite for
children

unicef

Să fim uniți pentru copiii!

Într-o perioadă în care toată atenția este îndreptată asupra crizei financiare și economice, există o altă criză care trece aproape neobservată. Respectiv, criza din educație. Aceasta ține în principal de două aspecte: în primul rând, declinul calității sistemului de învățământ, iar în al doilea rând, scăderea ratei de frecvență școlară, altfel spus abandonul școlar. Acest număr al buletinului informativ prezintă problema abandonului școlar din România.

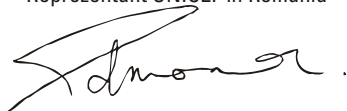
În vremurile noastre, este greu de imaginat că în România mai există copii care nu merg la școală. Dar, din păcate, acest lucru este o realitate, iar criza economică adâncește și mai mult fenomenul. Probabil celor ce citesc acest buletin le vine greu să își închipuie cum este să treci prin viață abia știind să scrii sau să citești sau poate nici atât. Puneți-vă în locul unei astfel de persoane pentru o clipă. Astfel, puteți înțelege mai bine cum se poate împotmoli drumul care duce spre oportunități. Nu ai nicio șansă de a găsi un loc de muncă decent, te afli în imposibilitatea de a face față cerințelor cotidiene ale unei vieți moderne, cum ar fi completarea unui formular, deschiderea unui cont bancar, formularea unei cereri pentru un loc de muncă sau pentru obținerea ajutorului social sau chiar a carnetului de șofer. Educația oferă cheia care deschide porți în viață, dar nu ai cum să obții această cheie în lipsa unor noțiuni elementare. Poarta rămâne închisă pentru totdeauna.

Lipsa educației face ca o persoană să nu dețină cunoștințele necesare pentru a se putea elibera din cămașa de forță a sărăciei. Acea persoană este exclusă din societate, ceea ce înseamnă „excludere socială”. Opusul este „incluziunea socială” și nimic nu deschide drumul spre incluziune socială mai mult decât o educație decentă. Aceasta nivelează terenul. Acordă șansa de a concura, șansa de a obține un loc de muncă decent, șansa de a se bucura de o stimă de sine mai ridicată, șansa de a se dezvolta la potențialul său maxim.

În plus, educația este un drept fundamental al omului. În această ediție ne aplecăm asupra situației acestui drept fundamental în România din perspectiva abandonului școlar. Buletinul prezintă situația acelor copii care sunt condamnați la o viață de excludere dacă nu se întorc la școală. Își îndreaptă atenția asupra cauzelor acestui fenomen, dar și asupra soluțiilor. Trage un semnal de alarmă. Încearcă să ne trezească pe toți la realitate pentru a face ceva înainte ca lucrurile să degereze și mai mult.

UNICEF desfășoară în prezent o campanie de sensibilizare și de strângere de fonduri privind abandonul școlar. Dorim să folosim banii adunați pentru a mobiliza acțiuni la nivel local, pentru a recurge la orice mijloace posibile în vederea găsirii unei soluții la problema abandonului școlar înainte de a fi prea târziu pentru unii copii. Obiectivul nostru este ca educația de bază să fie în centrul eforturilor de incluziune socială și al celor de a garanta dreptate și șanse egale tuturor.

Edmond McLoughney
Reprezentant UNICEF în România

În acest număr

Să fim uniți pentru copii!	2
Să oferim fiecărui copil prețiosul dar al educației.....	4
Dezvoltarea timpurie a copilului și abandonul școlar.....	8
Abandonul școlar timpuriu: cauze și posibilități de prevenire.....	10
Abandonul școlar în rândul copiilor romi - mit și realitate.....	14
UNICEF își concentrează eforturile în Haiti, devastat de cutremur.....	18
Teledonul „Haiti - Copiii haosului”	22

Uniți pentru copii este publicat trimestrial de UNICEF România, Blvd. Primăverii nr. 48A, 011975, sector 1, București, România; T: +40 21 201 7872; F: +40 21 317 5255; E: bucharest@unicef.org

Despina Andrei - Manager Divizie Sector Privat și Parteneriate; T: + 40 21 201 7858; E: dandrei@unicef.org

Eugen Crai - Specialist Politici Sociale și Advocacy; T: + 40 21 201 7862; E: ecrai@unicef.org

Luminița Costache - Specialist Educație; T: +40 21 201 78 63; E: lcostache@unicef.org

Codruța Hedeșiu - Coordonator Relații Externe și Presă; T: + 40 21 201 7864; E: chedesiu@unicef.org

Raluca Zaharia - Specialist Educație; T: +40 21 201 78 63; E: rzaharia@unicef.org

Fotografiile UNICEF sunt sub protecția legii dreptului de autor. Buletinul informativ conține fotografii realizate de: @UNICEF/ Pirozzi, LeMoyne, Noorami (pentru secțiunea Haiti) și @UNICEF Romania/ Marian Dincă, Mihaela Marin, Liviu Andrei, Codruța Hedeșiu, Raluca Manța, Daniel Pasca (alte secțiuni).

Notă: Punctele de vedere exprimate în articolele acestei publicații aparțin autorilor și nu reflectă, în mod necesar, opinia UNICEF.

Să oferim fiecărui copil prețiosul dar al educației

de Debbie Stowe, Consultant UNICEF

„Educația este un proces social. Educația înseamnă creștere. Educația nu este o pregătire pentru viață; educația este viața însăși.”

John Dewey

Nu exagerăm cu nimic când afirmăm că educația are un rol vital în viața unei persoane. În afara motivului simplu de a studia din greu la școală pentru a putea obține un loc de muncă bun mai târziu, educația îi permite unui copil să exploreze și să interacționeze cu lumea înconjurătoare, să înțeleagă și să empatizeze cu alte persoane și popoare, să adopte o gândire critică și să conteste, să se întrebe cum și de ce. Așa cum declara profesorul american George Washington Carver: „Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății.”

Incontestabila valoare a acestui proces pentru fiecare copil face cu atât mai de neînțeles faptul că, într-un stat membru al Uniunii Europene în 2010, numeroși copii încă nu se bucură de educația la care au dreptul, deși acest lucru este stabilit prin lege, copiii nu pot beneficia de educație. Sărăcia, familiile disfuncționale, tradițiile comunității - toate contribuie la negarea dreptului la educație al copiilor și prin urmare a puterii acestora de a-și creiona viitorul.

Starea actuală a sistemului român de învățământ îi surprinde probabil pe mulți. Comunismul sovietic era cunoscut pentru accesul universal la educație și promovarea acesteia. Dar aceasta nu era imaginea completă. Țările comuniste aveau nevoie de ingineri, oameni de știință și muncitori calificați, dar nu își doreau persoane cu gândire critică, care să pună sub semnul întrebării starea de fapt. În consecință, educația consta în

simpla transmitere a informațiilor, aducând aminte de etosul lui Thomas Gradgrind, celebrul director de școală din romanul „Timpuri grele” al lui Charles Dickens, care își considera elevii ulcioare care trebuiau umplute cu date.

Conform celor raportate în cadrul ultimului Program pentru Evaluarea Internațională a Elevilor (raportul PISA) - un sistem de clasificare ce compară rezultatele școlare ale tinerilor de 15 ani din lumea întreagă - în Europa Centrală și de Est/Comunitatea Statelor Independente (ECE/CSI): „majoritatea statelor din regiune au rămas cu aceeași moștenire din vremurile comuniste: un curriculum școlar și o pregătire a profesorilor avizate de guvern care promovau dobândirea de cunoștințe și neglija aplicarea cunoștințelor.” Cu toate că acest transfer de cunoștințe poate fi util cercetătorilor și oamenilor de știință, domenii în care elevii din ECE/CSI obțin rezultate bune la nivel internațional, nu îi înzestreză pe tineri cu abilități de viață.

Cu toate că schimbarea nu se poate produce peste noapte, s-a sperat că - odată cu limitarea haosului economic și social ce a urmat căderii Uniunii Sovietice - sistemul de învățământ se va ameliora încet. Însă în mare parte s-a întâmplat exact opusul. „Nu toate țările au reușit să obțină îmbunătățiri, în principal din cauza resurselor insuficiente și a altor priorități. În unele țări, precum Bulgaria, România, Azerbaidjan, Federația Rusă și

GEORGE

George era un elev bun, cu note mari, premiant. În urmă cu câțiva ani, pe când era clasa a V-a, locuia împreună cu tatăl și cu bunica dinspre mamă, cu concubina tatălui (care lucra la momentul respectiv în școală) și cu încă doi frați. Neînțelegerile dintre adulți au condus la vânzarea casei și împărțirea banilor rezultați. George rămâne în grija tatălui, însă acesta, cu o predispoziție către alcoolism, cheltuiește rapid banii și familia rămâne pe drumuri. George nu poate continua școala: începe să muncească, nu mai are timp. Hainele îi miros, nu are unde să se spele, îi este rușine să meargă alături de colegi.

Revine la școală patru ani mai târziu. Este încă un elev bun. Problemele sunt însă majore: este mult mai în vârstă decât colegii săi, s-a obișnuit să muncească. Renunță din nou la educație.

La 18 ani, George locuiește cu bunica, într-un sat din apropiere, și este barman la un club din orașul natal. Are deja experiența câtorva ani de muncă. Știe că fără educație nu are nicio șansă să își schimbe statutul social. Nu vede însă soluții în acest sens. Singurul adult care reușește să îl susțină financiar din când în când este fosta concubină a tatălui, acum în migrațiune circulatorie, în Italia.

(dezorganizarea familiei determină renunțarea timpurie la educație, extras din **Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire (2009)**, raport în cadrul proiectului „Soluții eficiente pentru prevenirea abandonului școlar: costuri și mecanisme”, realizat de UNICEF și Centrul Educația 2000+)

Kyrgyzstan, rezultatele elevilor chiar au scăzut în comparație cu perioada comunistă,” s-a afirmat în raportul PISA.

Chiar și în ultimii ani, standardele au continuat să scadă, abilitățile de citit ale copiilor români atingând un nivel tot mai slab între 2000 și 2006. Dintre statele ECE/CSI incluse în raport, doar Muntenegru, Azerbaidjan și Kyrgyzstan se află pe o poziție inferioară României în materie de citit și știință, iar Bulgaria, Muntenegru și Kyrgyzstan în ce privește matematica. În afară de Bulgaria, niciuna din aceste țări nu deține avantajul de a fi membră a Uniunii Europene. Mai mult, deteriorarea standardelor nu s-a dovedit un lucru inevitabil sau întâlnit în toate statele din fostul bloc comunist. Raportul a prezentat cuvinte de laudă la adresa unor țări pentru progresul realizat. Un exemplu remarcabil este Polonia, unde rezultatele elevilor s-au îmbunătățit considerabil în urma restructurării masive a sistemului de învățământ, unde școlile profesionale nepopulare au fost transformate și s-a prelungit ciclul gimnazial cu un an.

Studiul PISA subliniază o parte din problemele care se pare că apar în sala de curs. Dar în România, mulți copii nu au intrat niciodată sau au intrat foarte rar într-o sală de curs. Pe lângă sărăcie și familii disfuncționale, copii ce au rămas repetenți de mai multe ori, presiunea de a face bani, membri ai familiei care au abandonat școala, implicarea în activități infracționale, efectele migrației, căsătoriile și nașterile timpurii sunt câțiva din factorii ce determină rata mare a abandonului școlar în România, una dintre cele mai ridicate din Uniunea Europeană.

Remediarea acestei situații este mult îngreunată din cauza dezacordului cu privire la definiția abandonului școlar. În studiul de cercetare realizat în 2009 și 2010 de Agenția de Dezvoltare Comunitară „Împreună” cu privire la educația din comunitățile rome defavorizate, profesorii și directorii de școli au definit abandonul școlar în nenumărate moduri, de la un absentism de două săptămâni până la unul de trei ani. Având în vedere această discrepanță între modurile în care școlile măsoară abandonul, cum ar putea oare societatea să obțină o imagine clară asupra situației?

Problema este și mai acută la nivelul comunităților sărace, rurale și rome. Pe lângă ceilalți factori, comunitățile rome se confruntă și cu stigmatizarea, dar și cu bariere culturale și lingvistice. Raportul PISA a arătat că, în România, 83% dintre copiii rome nu frecventează deloc ciclul gimnazial. Școlile cu numeroși elevi rome au adesea condiții materiale necorespunzătoare și personal slab motivat. În plus, segregarea școlară - deși acest termen ne duce cu gândul mai degrabă la America anilor '50 decât la Uniunea Europeană a anului 2010 - este în creștere. Studiul realizat pentru Organizația Romani CRIS în 2008 a revelat că din cele 90 de școli studiate, în 67% se întâlneau unele probleme de segregare a elevilor rome, cu toate că aceasta contravine legii. Continuarea segregării condamnă un număr mare de copii la o educație de o calitate îndoielnică.

Ce se poate face? Au fost înregistrate o serie de progrese în ceea ce privește programa școlară și metodele de predare. În ultimii zece ani curricula națională din România a fost actualizată constant, pentru a

face trecerea de la transmiterea mecanică a informațiilor și testarea memoriei la dezvoltarea aptitudinilor pentru o gândire practică.

O altă soluție ar fi, bineînțeles, alocarea unor sume mai mari. Bugetele alocate pentru educație în România sunt reduse comparativ cu alte state europene: 4,3% în 2006 din PIB, ultimul an pentru care Ministerul Educației deține date comparative, spre deosebire de 8% în Danemarca, țara cu cele mai mari cheltuieli în acest domeniu. Doar Slovacia și Bulgaria cheltuie mai puțin. Și cu toate că suma cheltuită per elev a crescut cu mai bine de patru ori între 2001 și 2008, prin egalizarea puterii de cumpărare, cheltuielile pentru educație ale României devin printre cele mai reduse din UE. Totuși, în 2008, bugetul alocat de România pentru educație a ajuns la 6% din PIB, care ar putea prevesti o creștere în viitor.

Cu toate acestea lipsa fondurilor este evidentă. Un studiu UNICEF precizează că lipsa fondurilor pentru manuale, încălzire, întreținerea școlii și profesori calificați determină o scădere a calității educației în România. Cu un salariu net de profesor debutant de 835 de RON lunar (cu puțin peste 200 de Euro), salariu unui profesor cu 40 de ani de experiență care nu este nici măcar de două ori mai mare decât salariu unui profesor debutant, cariera de profesor este percepută ca fiind una neatrăgătoare, descurajând mulți candidați extrem de bine pregătiți. Rezultă astfel un deficit de profesori, situația fiind chiar mai gravă în zonele rurale; metodele de selecție și de pregătire a personalului trebuie să fie modernizate și îmbunătățite pentru a permite profesorilor să transmită informații de calitate elevilor la clasă.

Dar, există și alte soluții mai puțin costisitoare. Școlile ar putea fi transformate într-un loc mai prietenos pentru copii. Apa curentă, încălzire adecvată și spații de joacă ar fi câteva idei, iar modelul de „școală prietenoasă” promovat de UNICEF face referire la unele aspecte importante în acest sens. Dar, un rol esențial îl au atitudinea și acțiunile realizate.

Problema abandonului școlar poate fi abordată în rândul părinților, prin mediatori școlari, cu personal instruit să identifice din timp semnele unui posibil abandon școlar și să rezolve problemele într-un mod proactiv. Mărturiile unor elevi ce au abandonat școala în trecut i-ar putea ajuta pe cei ce se gândesc să renunțe la școală să își reanalizeze opțiunile. Aceste abordări ar putea înlocui metodele aspre încă folosite de unele școli, dar care însă nu reușesc să elimine cauzele fundamentale ale fenomenului. Mentalitatea separatistă potrivit căreia copiii trebuie educați în funcție de etnia lor trebuie schimbată de asemenea.

În primul rând ar trebui să fie adoptată o abordare integrată pentru a diagnostica și trata fenomenul, mai ales în zonele problematice. Autoritățile, directorii de școli, profesorii, activiștii și părinții trebuie să coopereze pentru a se asigura că toți copiii din România primesc educația la care au dreptul și de care au nevoie.

Dezvoltarea timpurie a copilului și abandonul școlar

de Luminița Costache - Specialist Educație, UNICEF România

“Dezvoltarea timpurie a copilului este inima priorităților de incluziune socială.”

Steven Allen, Director Regional UNICEF ECE/CSI

Cercetările au evidențiat faptul că a spori azi investiția în programe de dezvoltare timpurie a copilului duce la formarea de cetățeni mai educați, mai prosperi și mai pașnici pentru societatea de mâine. Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă perioadă de dezvoltare a vieții, când se pun bazele cognitive, emoționale și sociale pe care se

construiește viitorul. Dezvoltarea creierului copilului depinde de stimularea din mediul înconjurător, în special de calitatea îngrijirii și a interacțiunii pe care un copil le primește. Copiii care sunt îngrijiți bine și stimulați corespunzător, au șanse mult mai mari să-și dezvolte la potențial maxim abilitățile cognitive, de limbaj, emoționale și sociale, să crească mai sănătoși și să aibă o stimă de sine crescută. Toate aceste arii sunt cruciale pentru bunăstarea noastră ca adulți, experiențele din copilăria timpurie determinând în mod esențial ceea ce vom deveni la maturitate. În primii ani din viață se creează deci un fundament care poate să fie fragil sau viguros și pe care copilul construiește abilitățile care vor fi necesare pe tot parcursul vieții, inclusiv în școală. Soliditatea fundamentului este esențială pentru achizițiile ulterioare pe care le face copilul. Dacă ar fi să exprimăm acest lucru într-o imagine plastică, achizițiile din perioada copilăriei timpurii sunt precum fundația unei case; de soliditatea fundației depinde stabilitatea casei și

UNICEF România/ Copii la masă într-o
Grădiniță Prietenă a Copilului din Piatra Neamț

numărul de etaje ce se pot ulterior construi; de soliditatea achizițiilor din copilăria timpurie depinde atingerea potențialului maxim al fiecărui copil. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat în perioada copilăriei timpurii, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor în sens larg.

Focalizarea pe programe de dezvoltare timpurie a copilului, pe educația timpurie și anii preșcolari este foarte importantă atunci când vorbim de reducerea abandonului școlar. Copiii care beneficiază de programe de dezvoltare timpurie au mai multe șanse să aibă o participare și o performanță școlară crescute, să-și planifice întemeierea unei familii, să devină adulți productivi, integrându-se cu succes pe piața muncii și să-și educe la rândul lor copiii. Studiile arată că o bună intervenție la nivelul educației timpurii descrește fundamental rata de abandon școlar în învățământul primar.

Experții consideră că derularea de programe integrate de dezvoltare timpurie a copilului reprezintă unul dintre cele mai puternice instrumente de lupta împotriva inegalităților, a sărăciei și a excluziunii sociale. Dacă oportunitățile din copilăria timpurie sunt ratate, devine mult mai dificil, în termeni de resurse și timp, pentru un copil să-și atingă potențialul maxim în viață. Programele integrate pentru copiii mici pot modifica efectele inechităților socio-economice și ale celor de gen. Aceste programe sunt o unealtă importantă în ruperea ciclului intergenerațional al sărăciei și excluziunii și aduc beneficii economice semnificative. Intervențiile din copilăria timpurie în comunitățile sărace duc la o mai bună performanță și participare școlară a copiilor și la o mai bună performanță în obținerea și păstrarea unui loc de muncă mai târziu în viață. Când copiii încep școala târziu și le lipsesc „uneltele” necesare învățării, progresul lor educațional suferă și e mult mai probabil să abandoneze, continuând ciclul intergenerațional al sărăciei și excluziunii. Este crucial ca acești copii să fie pregătiți pentru școala primară, să înceapă școala la timp și să primească o educație de calitate. Având copiii pregătiți pentru școală, îi echipăm cu uneltele necesare pentru a-și construi o viață împlinită și pentru a deveni cetățeni productivi ai comunității. Investiția în educația timpurie, ca prim pas în traiectoria educațională, înseamnă participare și performanță școlară mai mare în 5 ani, abandon școlar mai scăzut în 10 ani, și o presiune mai scăzută pe serviciile sociale (mai puține persoane asistate social) în 20 de ani. Astfel, investiția în copii cât mai de timpuriu ne conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială și la realizarea susținută a drepturilor copilului.

Abandonul școlar timpuriu: cauze și posibilități de prevenire

de Raluca Zaharia - Specialist Educație,
UNICEF România

Abandonul școlar reprezintă o problemă a sistemului românesc de învățământ insuficient tratată care are nevoie de acțiuni urgente. Este un fenomen serios și larg răspândit care ar trebui să fie o prioritate entru toți cei implicați în procesul de educație: politicieni, factori de decizie, părinți, profesori și elevi.

UNICEF România /
Alexandru, mândru de uniforma lui

Centrul Educația 2000+ și UNICEF au dezvoltat proiectul „*Soluții eficiente pentru prevenirea abandonului școlar: costuri și mecanisme*”, care își propune să ofere sprijin pentru consolidarea eforturilor generale de abordare a acestui fenomen. Proiectul are o triplă deschidere, urmărind nu numai să extindă baza de date deja existentă în ceea ce privește abandonul școlar, dar, în același timp, să testeze o serie de soluții realiste de abordare și să estimeze costurile necesare implementării la o scară largă a propunerilor făcute. Concomitent, eforturile s-au concentrat pe o mai bună pregătire a tuturor actorilor implicați în procesul de educație pentru a face fața problemei abandonului școlar.

Cercetările din cadrul proiectului au avut loc în 19 unități școlare din cinci zone geografice, în județele Argeș, Brașov, Călărași, Dolj și Neamț. Principalele concluzii ale cercetărilor sunt prezentate în raportul *Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire*.

Raportul explorează cauzele abandonului prematur, concentrându-se pe trecerea de la gimnaziu la liceu, în orașele mici sau la periferia orașelor mari. Aceste cauze sunt plasate în general la trei nivele diferite: cel al elevului și al familiei sale, al comunității de proveniență și al școlii.

Printre factorii care favorizează abandonul școlar la nivelul elevului și al familiei se află:

- **Dificultățile materiale.** Familiile numeroase, dezorganizate, lipsite de resurse, au probleme în a asigura îmbrăcămintea adecvată tuturor copiilor și resimt uneori

nevoia de forță de muncă (fie pe câmp, fie în gospodărie pentru a avea grijă de frații mai mici).

- **Modelul educațional oferit de părinți.** Cel mai adesea, elevii care ajung să renunțe la educație provin din familii în care părinții nu au mai mult de opt clase. Există însă și excepții. Există însă destul de frecvent elevi aflați în situații de abandon care își doresc să își completeze educația „măcar până la 10 clase”, ca să aibă o calificare, astfel încât să nu ajungă ca părinții, simpli zilieri, fără mari șanse de reușită în viață.
- **Modelul educațional oferit de frați este mult mai influent.** Familiile unde există frați mai mari ce au renunțat timpuriu la educație, frații mai mici tind să reproducă acest model.
- **Dezorganizarea familiei atrage după sine dificultăți materiale.** Divorțul, alcoolismul, violența în familie sunt semne ce preced adesea decizia de abandon.
- **Implicarea în activități aflate la limita legii.** Prostituția, apartenența la găști de cartier, integrarea în rețele de cerșetorie conduc aproape mereu la renunțarea la educație, fiind prezente ca factori demotivatori mai ales la trecerea către clasa a IX-a și în perioada imediat următoare debutului ciclului secundar superior.
- **Intrarea pe piața muncii.** Fie că este vorba de lucrul ca zilier, de activități regulate ca barman, de prostituție sau cerșetorie, prezența pe durata semestrelor școlare în astfel de activități aducătoare de venit constituie elemente de risc ce se soldează aproape mereu cu renunțarea prematură la educație. O soluție pentru cei care au nevoie să muncească ar putea fi promovarea unor modele comune din țările vestice, și anume implicarea liceenilor ce au nevoie de resurse pentru a se întreține în activități aducătoare de venit pe perioada vacanțelor, având o durată scurtă ca număr de ore pe zi, precum cele de baby-sitting pentru o seară.
- **Încrederea scăzută în educație se dovedește a fi mai degrabă un stereotip infirmat de realitate.** Este posibil ca să apară însă o încredere redusă în educație chiar în momentele imediat premergătoare abandonului școlar. În acest sens ar putea fi util ca elevii care au renunțat deja prematur la școală să intre în contact cu cei aflați în risc de a abandona, povestindu-le care este imaginea lor curentă despre școală.
- **Migrația circulatorie** nu pare a fi un factor de risc în sine, dar există **probleme importante de reintegrare a copiilor de migranți** care părăsesc sistemul și apoi se reîntorc, la vârste mai mari. Aceleași probleme sunt regăsite și în cazul în care elevii intră la vârste mai mari în sistemul de învățământ.

La nivelul comunității, cei mai importanți factori care determină abandonul școlar timpuriu sunt:

- **Norma mariajul timpuriu** acționează ca un factor care împiedică continuarea educației, mai ales în comunitățile rurale.
- **Apariția unui copil** tinde să fie o caracteristică a unor comunități, mai degrabă decât un act individual. Dincolo de proveniența din familii dezorganizate, sărace, tinerele fete găsesc de regulă exemple de predecesoare în comunitatea în care locuiesc.

- **Lipsa de securitate în zonă.** Există comunități unde, datorită infrastructuralității ridicate, cadrele didactice se tem să interacționeze cu părinții, iar lipsa de colaborare dintre aceștia contribuie la creșterea riscurilor de abandon școlar.
- **Norma non-continuării educației după clasa a VIII-a.** Această normă a fost întâlnită într-o singură comunitate, relativ bine conectată la oraș, unde absolvenții clasei a VIII-a evită continuarea educației la liceu, motivând adesea absența colegilor pentru a-și continua studiile.

La nivelul școlii, situațiile de abandon pot fi determinate de repetențiile repetate și frecvente, de integrarea insuficientă în colectivul clasei de elevi sau de calitatea relațiilor cu profesorii și cu colegii. La nivelul școlii sunt foarte puține acțiuni care să prevină abandonul școlar. Cadrele didactice pot avea un rol important în prevenirea abandonului școlar timpuriu, deoarece sunt în permanent contact cu elevii, pot identifica și diagnostica problemele acestora și pot atrage atenția autorităților sau organizațiilor non-guvernamentale competente pentru a interveni la nevoie.

Deși principalii factori de creștere a probabilității de a renunța la educație sunt localizați la nivelul familiei și al comunității, recomandările pentru atenuarea acestor factori se adresează în primul rând școlii. Exceptând obiectivul general al creșterii responsabilității școlii, nu există priorități absolute, iar acțiunile recomandate nu sunt substituibile, ci complementare. Accentul este pus pe prevenție, dar există și recomandări în ce privește reintegrarea elevilor care au renunțat recent la educație. Ca posibile linii de acțiune, se recomandă:

1. Creșterea flexibilității programelor „a doua șansă” - din punct de vedere a grupurilor de vârstă. Deși se adresează tuturor celor care au abandonat școala, programul „a doua șansă” este frecventat de tineri de peste 20 de ani. Aceste programe ar trebui să aibă clase speciale pe grupă de vârstă (12 - 16 ani) pentru care este dificil să se integreze în grupe cu tineri care au peste 20 de ani.
2. Creșterea flexibilității programelor „a doua șansă” - din punct de vedere al curriculumului. Când elevii repetă un an de mai multe ori deoarece nu au trecut clasa la două sau trei materii (de regulă aceleași) ar trebui luate în considerare notele de trecere de la celelalte materii. De asemenea, competențele profesionale dobândite de cei care abandonează școala ar trebui recunoscute oficial.
3. Creșterea atractivității școlii prin activități extracuriculare care au loc în școală, precum: acțiuni de renovare, de curățenie a școlii, competiții artistice și sportive.
4. Creșterea atractivității școlii prin folosirea resurselor școlii pentru atragerea elevilor pentru activități de timp liber.

5. Utilizarea experienței celor ce au renunțat la școală pentru a preveni scăderea încrederii în educație. Ar fi util ca elevii care au abandonat școala să se întâlnească cu elevi care sunt la risc de abandon școlar și să le povestească despre viața lor din prezent.
6. Creșterea implicării proactive a cadrelor didactice în combaterea abandonului școlar și renunțării timpurii la educație. Profesorii ar putea fi susținuți să găsească soluții pentru creșterea integrării elevilor pentru o mai bună comunicare cu ei și cu părinții acestora și să implice elevii în activități extracurriculare și de consiliere.
7. Dezvoltarea unui program național de educație sexuală pentru elevi, focalizat în comunitățile cu risc crescut pentru sarcini timpurii la adolescente și unde căsătoriile timpurii sunt frecvente.
8. Stimularea administrațiilor locale și a ONG-urilor de profil să implice ca voluntari tinerii elevi de clasa a VIII-a și de liceu proveniți din comunități cu risc ridicat de abandon în programe de suport pentru bătrâni și familii aflate în nevoie.
9. Ținerea evidenței situației elevilor aflați în fluxuri de migrație internațională circulatorie.
10. Dezvoltarea și implementarea unui sistem de urmărire a evoluției cohortelor școlare.
11. Motivarea prin premiere a cadrelor didactice.

Pornind de la exemplele oferite în descrierea celor 19 școli analizate, raportul se constituie drept o sursă de informație despre starea sistemului de învățământ românesc și un instrument util pentru identificarea și aplicarea unor soluții viabile de prevenire a abandonului școlar timpuriu.

Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire (2009)

Raport în coordonarea lui Bogdan Voicu, realizat în cadrul proiectului „Soluții eficiente pentru prevenirea abandonului școlar: costuri și mecanisme”, realizat de UNICEF și Centrul Educația 2000+ (Responsabili proiect: Anca Nedelcu și Sorin Coman)

Raportul este disponibil pe www.unicef.ro.

Abandonul școlar în rândul copiilor romi - mit și realitate

de Ana Ivasiuc - Coordonator proiect,
Agenția de Dezvoltare Comunitară „Împreună”

Între aprilie 2009 și ianuarie 2010, Agenția de Dezvoltare Comunitară „Împreună” a derulat cu sprijinul UNICEF România studiul intitulat „O școală de nota zece?”, care s-a concentrat pe situația participării copiilor romi la un proces educațional de calitate în 70 de comunități compacte de romi, cu un nivel socio-economic în general scăzut¹, din 20 de județe. În cadrul acestui studiu, au fost intervievați: părinți cu copii romi de vârstă școlară, copii romi cuprinși și necuprinși în sistemul obligatoriu de învățământ, directori de unități de învățământ, cadre didactice și unități de învățământ situate pe raza administrativ-teritorială a comunităților de romi identificate. Din aceste date au reieșit câteva aspecte pe care dorim să le punctăm aici.

Primul aspect se referă la definiția abandonului școlar, așa cum este aplicată de către școlile incluse în cercetare, și pe baza căreia se raportează datele oficiale. Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar (mai departe în acest text ROFUIP) precizează că se află în situație de abandon școlar elevul care „nu frecventează cursurile de zi ale unei clase din învățământul obligatoriu, depășind cu mai mult de doi ani vârsta clasei respective”². Dincolo de problema conceptuală pe care o presupune această definiție (faptul că elevul care încetează să frecventeze cursurile la vârsta clasei respective nu este declarat drept abandon școlar decât la doi ani după evenimentul de părăsire a sistemului de învățământ, ceea ce generează un segment de elevi nedefiniți pe care politicile publice nu îl vizează), cercetarea Agenției de Dezvoltare Comunitară „Împreună” a evidențiat practica extrem de răspândită a **raportării eronate a abandonului școlar de către unitățile de învățământ cuprinse în studiu**. Din cele 80 de interviuri cu directori și cadre didactice reiese că definiția abandonului școlar din ROFUIP a fost aplicată doar în două cazuri. În rest, este vorba de definiții fie foarte vagi, fie care folosesc cifre arbitrare. Așadar, la întrebarea „Când considerați că un elev a abandonat școala?”, am obținut, printre răspunsuri:

„Când nici măcar familia nu mai știe nimic despre el.” (județul Botoșani, interviu cadru didactic³)

¹ Aceste comunități au fost selectate în baza studiului efectuat de D. Sandu, *O hartă socială a comunităților de romi*, Banca Mondială, 2005.

² Ministerul Educației și Cercetării, Direcția Generală Învățământ Preuniversitar, *Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar*, articolul 68, alineatul (5), p. 18.

³ Pentru a proteja identitatea respondenților, am preferat să nu indicăm unitățile de învățământ, și nici comunitățile în care acestea sunt localizate.

VASILE ȘI COSTEL

Vasile și Costel sunt frați. Costel, cel mai mare dintre frați, a abandonat deja școala de două ori: o dată în clasa a III-a și încă o dată în a VIII-a. Acum are aproape 18 ani. Ca și fratele său mai mic, cu care a fost coleg în clasa a VIII-a, este înscris la liceu. Vasile are 16 ani. Nu a rămas repetent la școală, s-a înscris la liceu, a fost la ore doar o singură zi. Acum stă acasă. Spune că nu a mai mers la liceu din cauza lipsurilor materiale: „N-aveam bani să-mi cumpăr haine să mă duc la școală!” Vasile și Costel au mers la școală însă o singură dată în primele trei săptămâni ale anului școlar.

Vasile stă acasă, ajută la muncile din gospodărie. Costel însă lucrează cu ziua. Se gândește că ar putea să se întoarcă la școală ... „acum dacă vine iarna și n-o să mai am un loc de muncă... Vreau măcar să fac 10 clase și să ies cu o diplomă ca să pot să mă angajez undeva unde să iau mai mulți bani.” Deocamdată însă nu își pune problema de a merge la ore: „dacă tot timpul sunt la muncă, sunt obosit, nu mai pot să mă scol dimineața!... dacă vin seara de la muncă... mai pot să mă duc dimineața la școală?!”

(exemplu de renunțare timpurie la educație, extras din **Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire (2009)**, raport în cadrul proiectului „Soluții eficiente pentru prevenirea abandonului școlar: costuri și mecanisme”, realizat de UNICEF și Centrul Educația 2000+)

„Când lipsește nemotivat o perioadă lungă de timp.” (județul Sibiu, interviu director)

„La sfârșitul semestrului când numărul absențelor depășește 40.” (județul Sălaj, interviu cadru didactic)

„Atunci când numărul absențelor ajunge la 70, 80 pe an.” (județul Iași, interviu director)

„Dacă în ciuda intervenției repetate a mediatorului școlar elevul nu mai frecventează școala deloc o perioadă de mai mult de două săptămâni consecutiv.” (județul Covasna, interviu director)

„Când acesta nu mai frecventează cursul timp de o lună maxim.” (județul Dâmbovița, interviu director)

„Atunci când timp de un semestru întreg nu a venit decât în proporție de 20-25% la școală.” (județul Suceava, interviu director adjunct)

„Atunci când un elev nu vine la școală o lună sau două luni de zile, bineînțeles să nu fie bolnav.” (județul Gorj, interviu director)

„Când nu a venit un semestru la școală și apoi nici prima lună din semestrul următor, în felul acesta nu i se poate încheia situația școlară.” (județul Argeș, interviu director)

„Un elev a abandonat școala când nu a venit un an de zile la școală.” (județul Prahova, interviu director)

„După trei ani de situații neîncheiate sau repetenție.” (județul Iași, interviu director)

Din „definițiile” de mai sus reiese că perioada „de grație” până la declararea abandonului școlar se întinde astfel în practică de la două săptămâni la trei ani, iar criteriile de definire a abandonului școlar sunt arbitrare.

În aceste condiții, în mod legitim se pune întrebarea ce anume raportează unitățile de învățământ drept statistici oficiale la capitolul abandon școlar. Este îngrijorătoare lipsa de coerență și consistență a definiției din practica administrativă a unităților de învățământ. Probabilitatea este ridicată ca această aplicare a unor definiții arbitrare să invalideze datele raportate de unitățile de învățământ drept abandon școlar, punând implicit semne de întrebare asupra fundamentării multora din proiectele și programele destinate prevenirii și reducerii abandonului școlar. Este imperativă o definiție inechivocă și aplicată în mod sistematic de toate unitățile de învățământ.

Această problemă de definire are mai multe implicații la nivel de practici educaționale. Din modul în care este definit abandonul școlar decurg și eventualele strategii de prevenire a acestui fenomen. Din literatura de specialitate se desprinde ideea că abandonul școlar nu este decât vârful unui aisberg, încheierea unui parcurs resimțit de elev ca un eșec personal, un eveniment care punctează desprinderea progresivă a elevului de mediul școlar, până în momentul când lipsa de motivație atinge nivelul critic și elevul ia decizia să părăsească sistemul de învățământ. O strategie de prevenire eficientă a abandonului școlar ar trebui să se concentreze pe identificarea elevilor în situație de risc, cu mult înainte de evenimentul părăsirii cursurilor.

La întrebarea „Cum acționează instituția atunci când există riscul de abandon școlar în cazul unui elev?”, răspunsurile au denotat în primul rând faptul că nu există o strategie de prevenire a acestui fenomen, și că atunci când școala ia acțiune, aceasta se întâmplă de regulă după evenimentul de părăsire a sistemului școlar. În al doilea rând, una din strategiile de acțiune în cazul abandonului școlar s-a dovedit a fi coerciția, odată cu implicarea instituției poliției:

„Măsurile speciale... să anunțăm poliția și eventual să ne dea dârșii sprijinul, și chiar acum ne-am sfătuit cu colegii dacă nu reușim noi să reducem acest absenteism vom cere sprijinul Primăriei și al poliției, bineînțeles să vedem ce se poate face.” (județul Arad, interviu director)

„Anunțăm poliția, autoritățile locale, colaborăm pentru a încerca să aducem elevul la școală sau să-l orientăm spre școlile speciale cu frecvență redusă.” (județul Argeș, interviu director)

„Discutăm cu părinții... mergem acasă, discutăm cu părinții... Intervin și organele locale dacă noi cadrele nu avem posibilitatea să îi lămurim... Să știți că ei chiar s-au implicat...ii mai speriem cu o amendă...” (județul Dâmbovița, interviu cadru didactic).

UNICEF România / George s-a reîntors la școală după o scurtă pauză

Dacă abandonul școlar este considerat ca manifestare a unui discomfort psihologic resimțit de elev pe o perioadă îndelungată, atunci este deplasat să se recurgă la forțele de ordine și la acțiuni coercitive pentru a remedia abandonul. Identificarea acestei „soluții” de către administrațiile școlilor poate fi considerată ca un simptom al modului în care elevii în dificultate, în special cei romi, sunt percepuți în sistemul de învățământ: ca posibili delincvenți pentru îndreptarea cărora se consideră necesară intervenția organelor de poliție. Este evident că o abordare de tip polițienesc nu va da rezultate pozitive în ceea ce privește reducerea cauzelor psihologice ale abandonului școlar.

Cercetarea evidențiază de asemenea cauzele abandonului școlar. Astfel, din interviurile cu copiii romi care au abandonat sistemul de învățământ⁴, reiese că principalul motiv al abandonului au fost lipsurile materiale (24%), urmat de desfășurarea unor activități lucrativ sau de îngrijire a fraților mai mici (20%), motiv care este de fapt corelat cu lipsurile materiale. 16% din copiii care au abandonat școala au obținut rezultate nesatisfăcătoare în anii precedenți (nepromovare, corijențe multiple), ceea ce a determinat părăsirea sistemului de învățământ, iar 12% afirmă că nu au mai dorit să meargă la școală, neprecizând însă motivele alegerii lor. 9% din copii declară că abandonul a fost o alegere a părinților lor, iar în 7% din cazuri, copiii au fost împiedicați să frecventeze școala din motive de sănătate. În fine, 4% din copii au răspuns că au abandonat învățământul din cauza distanței mari față de școală, iar 7% au ales altă variantă de răspuns.

Interesantă este ponderea scăzută a cazurilor de căsătorie timpurie în rândul copiilor.

Astfel, din cei 69 de copii, doar unul menționează că a abandonat școala din cauza căsătoriei. Din chestionarele aplicate părinților reiese 10 cazuri⁵ de căsătorie timpurie a copiilor de vârstă școlară, ceea ce reprezintă 4,3% din cauzele raportate de către părinți pentru neparticiparea copiilor lor în sistemul de învățământ. În lumina acestor date, este probabil ca fenomenul de căsătorie timpurie în rândul copiilor romi să fie supraestimat.

Pentru a combate fenomenul abandonului școlar, este esențial ca decidenții politici să dețină date reale nu numai despre amploarea fenomenului, ci și despre cauzele sale. Fără aceste date, programele destinate reducerii abandonului școlar au șanse reduse de reușită.

⁴ 69 de cazuri identificate din 763 de chestionare, ceea ce reprezintă 9% din totalul copiilor intervievați.

⁵ Diferența dintre incidența cazurilor din chestionarele aplicate copiilor și a cazurilor raportate de părinți se poate datora faptului că în rândul copiilor, cei căsătoriți nu au dorit să participe la o cercetare referitoare la participarea școlară.

UNICEF își concentrează eforturile în Haiti, devastat de cutremur

de Debbie Stowe - Consultant UNICEF

În după-amiaza zilei de 12 ianuarie, Haiti se confrunta deja cu nenumărate greutăți. Cea mai săracă țară din Emisfera Vestică are o istorie caracterizată prin imixtiune colonială, dictatori opresivi, dezastre naturale, corupție, guvernare ineficientă, violență și abuzuri ale drepturilor omului. Mai mult, țara era copleșită de sărăcie, instabilitate, șomaj ridicat, analfabetism și subnutriție, infraționalitate necontrolată, corupție endemică, servicii publice nesigure și condiții insalubre. Apoi, pământul s-a mișcat și situația s-a înrăutățit într-un mod de neimaginat.

Cu puțin timp înainte de ora 17.00, un cutremur devastator cu o magnitudine de 7,0 grade a lovit Haiti, având epicentrul la 25 de kilometri vest de capitala Port-au-Prince. Seismul a produs o catastrofă de mare amploare, fiind un cutremur de suprafață și s-a manifestat în vecinătatea unei zone urbane puternic populate. Dar, tragedia a fost exacerbată și de condițiile umanitare preexistente în Haiti, creându-se ceea ce a căpătat denumirea de „dublu dezastru”. Sărăcia extremă face ca mulți haitieni să trăiască în locuințe șubrede cu șanse scăzute de a rezista la seism. Numeroase clădiri erau precare, plătindu-se mită pentru eludarea normelor de siguranță a construcțiilor. Iar starea haotică a societății haitiene era cu siguranță un

obstacol în calea oricărui efort umanitar.

Numărul morților a fost uriaș. Mulți oameni au fost prinși sub clădiri, sperând cu disperare că vor fi salvați înainte de a cădea pradă rănilor, foamei sau setei. Alte mii de persoane și-au pierdut rudele și casele, având nevoie disperată de apă potabilă, hrană și tratament medical. Martorii au afirmat că dezastrul a fost mai violent decât tsunami.

Cum se întâmplă în cazul multor catastrofe, copiii au fost afectați cel mai mult. Pe lângă faptul că nu dețin forța fizică și energia care poate face diferența între viață și moarte, sunt și mai susceptibili la boli ce le pot fi fatale, cum sunt bolile diareice cauzate de apa contaminată. După cutremur, în timp ce lumea se bătea pe puținele resurse, copiii rămași singuri reușeau cu greu să își acopere nevoile. O altă amenințare o reprezintă persoanele care profită de tinerii vulnerabili pentru a-i trafica și exploata, fiind o problemă majoră în statul lovit de dezastru. Singuri și fără protecție, atenția autorităților fiind îndreptată spre alte priorități, copiii din Haiti se confruntau cu multiple pericole. Și cum 46% din populația țării are sub 18 ani,

cutremurul devenea ceea ce UNICEF a numit „o situație de urgență pentru copii”

Echipe de ziariști transmiteau scene de o teroare de neimaginat. Grămezi de cadavre poluau aerul. Trupurile erau îngropate fără formalități în gropi comune, iar valurile de cadavre făceau imposibilă inclusiv fotografierea lor pentru o identificare ulterioară. În timp ce unele victime erau încă prinse sub dărâmături, așteptând, rugându-se să fie descoperite și salvate, alții se băteau pentru hrană, apă, chiar și pentru servicii funerare toate acestea în timp ce speranța și viața deveneau tot mai fragile. Evadarea unor deținuți în

urma distrugerii închisorilor a amplificat frica oamenilor, așa cum au făcut-o și replicile care au urmat. Iar numărul morților a continuat să crească.

Agențiile umanitare au răspuns fără întârziere. În ciuda daunelor serioase care au afectat birourile din Port-au-Prince, UNICEF a reacționat prompt și a oferit prim ajutor țării devastate constând în: obiecte de igienă personală, alimente nutritive, provizii medicale și materiale pentru adăposturi temporare. Organizația a stabilit de asemenea ca prioritate protecția copiilor rămași orfani sau separați de familia lor în haosul de după cutremur și reunificarea acestora cu rudele lor. UNICEF s-a asociat cu alte agenții - cum ar fi Federația Societăților de Cruce Roșie și Semilună Roșie și Programul Mondial pentru Alimentație - într-un efort comun fără precedent. Companii partenere și celebrități au contribuit la rândul lor, prin asistență directă sau prin campanii de sensibilizare și de strângere de fonduri.

Se estimează că seismul a afectat trei milioane de oameni. Copiii au fost tratați pentru diferite boli, de la fracturi până la traumatisme craniene. Mulți au suferit amputări. Țipetele și plânsetele au umplut aerul, spitalele fiind extinse. În timp ce unii se agățau din răspuțeri de viață, alții umblau din salon în salon căutându-și cu disperare rudele și rugându-se ca acestea să nu se numere printre corpurile neidentificate adunate grămadă în gropi comune. Între timp, UNICEF și-a continuat eforturile, împărțind apă și hrană gata-preparată, oferind adăpost, a deschis și promovat centre de hrănire a copilului și puncte de urgență și imunizare.

Deși au trecut mai bine de trei luni de la cutremur, amploarea tragediei face ca UNICEF și alte agenții umanitare să rămână în faza de răspuns de urgență, în care cel mai probabil vor rămâne și în lunile următoare. Totuși, s-au înregistrat și progrese. Peste trei sferturi din cele 1,2 milioane de haitieni ce și-au pierdut casele în timpul cutremurului primesc în prezent materiale pentru adăposturi. Toate gândurile se îndreaptă acum spre iminentul sezon ploios, planul fiind de a consolida adăposturile temporare pentru a rezista posibilelor uragane, de a transfera oamenii din zonele vulnerabile la inundații și alunecări de teren și de a face provizii în cazul în care drumurile devin inaccesibile. Ploile masive ar putea de asemenea pune și mai mult în pericol salubritatea. Peste 5.000 de latrine au fost trimise partenerilor pentru a pune la dispoziție instalații sanitare unui număr de aproximativ 250.000 de persoane, în cadrul unui efort comun de îmbunătățire a condițiilor sanitare. Între timp, aproximativ 900.000 de persoane primesc apă potabilă zilnic.

UNICEF și-a îndreptat eforturile către copii, 1,5 milioane dintre ei fiind afectați de dezastru. Aproximativ 60.000 de copii cu vârste cuprinse între

9 luni și 7 ani au fost vaccinați împotriva unor boli transmisibile și în cadrul unei vaste campanii de imunizare oferindu-li-se și suplimente de vitamina A. UNICEF a pus la dispoziție 19 corturi pentru bebeluși și 8 puncte de tratare a subnutriției acute, în care beneficiază de îngrijiri aproximativ 20.000 de copii sub un an, 6.500 de copii care suferă de subnutriție severă, 50.000 de femei însărcinate și femei care alăptează și 166.000 de copii sub cinci ani. În plus, UNICEF colaborează cu partenerii săi pentru a furniza alimente și altor haitieni aflați în situație disperată.

De asemenea, s-au depus eforturi pentru a oferi siguranță copiilor și femeilor în haosul de după cutremur. Șase tabere sunt patrulate și monitorizate în vederea prevenirii violenței asupra femeilor. Peste 80 de spații „Prietenii ale Copilului” sunt disponibile pentru un număr de 55.000 de copii. Se acordă sprijin victimelor violenței, iar UNICEF asistă oficialii guvernamentali și asistenții sociali în lupta împotriva traficului de copii.

Nevoile educaționale ale copiilor constituie de asemenea o prioritate. UNICEF a livrat primele 200.000 dintr-un total de 720.000 de ghiozdane cu rechizite școlare. În colaborare cu Salvați Copiii, au fost instalate 900 de corturi care vor fi spații educaționale temporare pentru aproximativ 90.000 de copii, iar altele vor urma în curând. În aceste ghiozdane și corturi se află speranța pentru viitorul statului Haiti.

Se estimează că și-au pierdut viața peste 200.000 de persoane. Titlurile și imaginile de la fața locului au încetat să mai domine jurnalele de știri. Însă, provocarea abia acum începe pentru Haiti. UNICEF și alte agenții umanitare speră că lumea nu își va îndepărta privirea de la această țară și își va aduna întreaga compasiune în resurse și voința de a reconstrui Haiti, mai bine ca înainte, din ruine.

Pentru mai multe informații despre acțiunile UNICEF în Haiti, vă rugăm să vizitați site-ul nostru: www.unicef.ro.

UNICEF România/Silviu Covaci/
Jean Valvis, un donator generos
al UNICEF

UNICEF România/Silviu Covaci/
Vlad Enachescu, Realitatea TV,
s-a alăturat eforturilor UNICEF
pentru copiii din Haiti

Teledonul „Haiti - Copiii haosului”

UNICEF România/ Silviu Covaci/ Mariana Nedelcu, Secretar de Stat, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, așteptând apelurile telespectatorilor

UNICEF România/ Silviu Covaci în nume personal pentru copiii

UNICEF România/ Mulțumiri speciale organizatorilor și participanților la concertul de la Muzeul Național George Enescu

UNICEF România/Silviu Covaci Ambasador al Bunăvoinței pentru copii stând de vorbă cu un donator

Deși cele două țări se află la peste zece mii de kilometri depărtare, românii și-au deschis inima și au donat pentru oamenii afectați de cutremur din Haiti, în cadrul unui teledon organizat de UNICEF și postul Realitatea TV. Evenimentul, susținut de personalități din viața politică, show-business, din lumea afacerilor și cea a sportului, a reușit să strângă peste 750.000 de dolari, pe care UNICEF îi va folosi pentru a asigura hrană, adăpost și protecție copiilor din Haiti după devastatorul cutremur din ianuarie. Donațiile românilor vor susține eforturile depuse de UNICEF pentru a găsi copiii dispăruți, pentru a le oferi un adăpost sigur și a-i readuce aproape de familia lor, dar și pentru a asigura apă potabilă unui număr de aproximativ un milion de persoane și pentru a imuniza jumătate de milion de copii împotriva unor boli transmisibile.

Teledonul „Haiti - Copiii haosului” a avut loc pe 24 ianuarie. Evenimentul a marcat debutul unei campanii de o lună lansată de Realitatea TV și UNICEF, numită „Apocalipsa după cutremur”, în cadrul căreia Cristian Zărescu și Radu Diaconescu, singurii jurnaliști români trimiși în Haiti, au transmis informații de ultimă oră de la fața locului. Pe parcursul întregii perioade, publicul a putut dona prin apel telefonic, SMS sau prin donații depuse direct la bancă. Romtelecom, Orange, Vodafone, Cosmote, Teleperformance și BRD - Groupe Société Générale au jucat un rol esențial în facilitarea contribuțiilor oferite de public. Aproape trei sferturi din suma adunată a venit din partea telespectatorilor.

Personalitățile publice și companiile au fost printre primele care au donat, după ce gazda Mihai Tatulici a dat tonul cu propria sa donație. Președintele Traian Băsescu și

UNICEF România /Silviu Covaci Realitatea TV, intervievând donatori și pe mama a

Camelia Șucu a donat
copiii din Haïti

Andreea Marin Bănică,
reprezentant UNICEF România,

UNICEF România/Silviu Covaci/
Ramona Ioana Chirilă de la BCR

UNICEF România/ Silviu Covaci/ Sorin Opreșcu,
Primarul General al capitalei împreună cu
Edmond McLoughney, reprezentantul UNICEF
în România

Mihai Tatulici,
unul din cei mai tineri
donatori, Daniela Nane

miniștrii Adrian Videanu și Gabriel Oprea au donat fiecare salariul lor pe o lună. Companii donatoare precum Fundația Valvis, BCR, Vest6 SA, Blue Air, Petrom, Școala Internațională București împreună cu Școala Spectrum, Fundația Vodafone, ING Group, La Fântâna, Enel și Intesa Sanpaolo Bank România au contribuit fiecare cu donații. Camelia Șucu, Paulina și Costel Cășuneanu, Mircea Toader, Gabriela Anghelache, Honorius Prigoană și Marcel Pavel au donat la rândul lor. Numeroase celebrități au preluat apelurile telespectatorilor generoși, inclusiv Ambasadorul Bunăvoinței pentru UNICEF România, Andreea Marin Bănică.

Pe lângă evenimentul principal, a fost organizat și un concert de caritate la Sala Palatului, la inițiativa primarului general al capitalei Sorin Opreșcu, iar Muzeul Național George Enescu a fost gazda unui concert de muzică clasică susținut de violonistul Gabriel Croitoru. Și Amway România a făcut donații în cadrul unui eveniment al companiei.

Edmond McLoughney, reprezentantul UNICEF în România, a accentuat esența acestui eveniment special. „Răspunsul românilor la apelul nostru pentru Haïti a fost impresionant, iar donațiile vor ajuta să redăm o șansă copiilor din această țară. Doresc să mulțumesc pe această cale tuturor donatorilor. În orice situație de urgență, copiii sunt cei mai vulnerabili. Stă în puterea noastră să ajutăm cât mai mulți copii, a căror viață era grea oricum, să supraviețuiască acestui cutremur devastator. Va fi nevoie de eforturi susținute pentru a reconstrui această țară care era considerată o prioritate în ce privește asistența umanitară și înainte de cutremur,” a declarat el.

Reprezentanța UNICEF în România
Bld. Primăverii nr. 48A, 011975, sector 1, București, România
Tel: +40 21 201 7872; Fax: +40 21 317 5255
Email: bucharest@unicef.org

www.unicef.ro
www.unicef.org/romania
www.facebook.com/UNICEFRomania
<http://twitter.com/UNICEFRomania>
www.youtube.com/user/UNICEFRomania